Teresa Purroy: Una vida dedicada a Convergència

El PDeCAT organitza demà un homenatge a Teresa Purroy, que s'ha jubilat després de 27 anys treballant com a administrativa del partit a Girona

Teresa Purroy amb Artur Mas

Homenatge a Teresa Purroy. El PDeCAT celebra demà un homenatge a Teresa Purroy, que durant 27 anys ha estat l'administrativa del partit a Girona. Ella diu que no ha fet res extraordinari, però la seva gran dedicació al partit i el tracte amb els militants l'han convertit en una persona molt apreciada.

Va arribar per quinze dies, però s'hi va quedar 27 anys. I, encara que ella no ho vulgui reconèixer, es va convertir en una de les peces clau de l'engranatge de Convergència a Girona. Això sí, sempre treballant des de la segona fila, com a administrativa, i ben lluny dels focus. Teresa Purroy es va jubilar el passat 29 de desembre, i l'endemà mateix va tornar cap a la franja de Ponent, d'on és originària. El PDeCAT, però, li ha organitzat demà un acte de reconeixement al qual s'espera la presència de Carles Puigdemont, Artur Mas i Marta Pascal. Ella, discreta, es posa nerviosa perquè diu que no ha fet «res extraordinari».

Teresa Purroy va entrar a treballar a la seu de Convergència, a la plaça Catalunya de Girona, per les eleccions europees de 1989. Natural d'Albeda, província d'Osca, a la franja de Ponent, la feina li va arribar «quan més falta» li feia, de manera que s'hi va bolcar des del primer moment. La política li havia interessat des de sempre, i va pensar que en dues setmanes podia aprendre moltes coses. Però, casualitats de la vida, una de les administratives del partit va marxar i ella es va poder quedar amb la plaça. Des de llavors, la seva feina va ser pràcticament la seva vida. «M'hi he dedicat en cos i ànima, i no he comptat mai hores extres», assenyala Purroy, que és mare de dos fills i ara també àvia. «Hem fet escoles, congressos, jornades... he conegut gent meravellosa, som una gran família i hem rigut i plorat junts», assegura.

Com a administrativa, li va tocar fer una mica de tot. Des d'agafar el telèfon fins a enviar cartes, mecanografiar les llistes electorals, portar papers «amunt i avall» i gestionar les altes i baixes dels militants. I una cosa és el 2017, en què els partits es mouen cada cop més a cop de tuit, però les coses eren molt diferents l'any 1989. «Al principi, quan volíem convocar la premsa, enviàvem 25 faxos als mitjans. Ens ho havíem de fer tot nosaltres», recorda. A més, en els seus inicis treballava amb màquina d'escriure i el contacte amb els militants es feia sobretot per telèfon, tot i que al cap de poc els van portar un ordinador. Des de llavors, l'adaptació a les noves tecnologies ha estat inevitable.

Purroy ha vist passar quatre presidents de federació: Josep López de Lerma, Josep Micaló, Eudald Casadesús i l'actual, Pere Vila. També ha tingut dos gerents: Joan Bagué i Ramon Cid. De tots en parla meravelles: «M'he

sentit tan recolzada i estimada que he estat molt feliç», assegura. També enyora alguns dels companys de partit que han traspassat al llarg d'aquests anys, i especialment Joan Bosch, Josep M. Calders i Natàlia Molero. «Van ser tres persones molt plorades», indica.

Entre els bons records destaquen, sobretot, les nits electorals. N'ha viscut tantes que no pot ni recordar quantes, però assegura que sempre són «molt emocionants», especialment quan Convergència guanyava amb àmplies majories absolutes. Entre les victòries que més il·lusió li van fer hi ha quan obtenien tres diputats i tres senadors a Madrid –«era molt difícil, però ho aconseguíem»– i, sobretot, quan Carles Puigdemont va imposar-se per primer cop en les municipals de Girona ciutat, l'any 2011. «Després de tants anys, aquella va ser una nit inoblidable», explica.

Poc es pensava, també, que aquell home «tan normal i tan trempat» que sempre la tractava amb simpatia quan anava a la seu s'acabaria convertint en el president de la Generalitat. «És impressionant. Sé que ara és el Molt Honorable, però no hi ha cap diferència respecte a quan era candidat o alcalde. Ell és així. Els meus fills m'han dit que m'ha enviat una carta, que llegiré quan vingui a Girona», explica. Mentrestant, ella, que durant tants anys es va encarregar de mecanografiar les llistes electorals, només va formar part d'una: va anar com a segona suplent en una candidatura encapçalada per Josep Arnau a les municipals de Girona. «Vaig ser molt feliç. Va ser tot un honor», assegura.

Just l'endemà de jubilar-se, Purroy va marxar cap a la franja de Ponent per poder estar amb la seva mare. Allà es manté «enganxada» a Twitter per seguir l'actualitat, però demà serà a Girona per al reconeixement, acompanyada per la família, els dirigents del PDeCAT i, sobretot, els militants amb qui va tractar durant tants anys. «M'estimen i jo a ells, perquè els conec a tots amb noms i cognoms», assenyala. Avui, aquests podran demostrar-li que l'apreci és mutu.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/01/27/vida-dedicada-convergencia/825957.html?utm_source=rss